

Joan Canongia: «Montilla va ser candidat per culpa de tots»

Canongia, a la seu del PSC de Manresa, al costat d'un dels seus quadres predilectes. Foto: Q.S./ND

Joan Canongia (Manresa, 1960), està de vacances. Unes estranyes vacances perquè ens aten dues hores al seu despatx de primer secretari del PSC BBS (Bages-Berguedà i Solsona). Parla d'allò que li agrada, la política i del projecte del PSC. És diputat a Madrid i assegura que té ganes de repetir. «Vull tornar anar a les llistes», sentència.

«Repasa» les vel·leïtats renovadores del PSC, reivindica la feina feta pels seus 25 homes a Madrid, i aposta per Pere Navarro com a líder social. «El PSC alguna cosa ha fet malament», es lamenta, però no dóna res per perdut. Reforçar el projecte i incidir més en el PSOE, la seva idea.

- En aquest panorama preelectoral, quin serà el paper del PSC ara que es troba en una situació de recerca de la seva ànima...

- Primer. Si algú creu que la dreta espanyola és el mateix que l'esquerra espanyola és un ingenu. Recordo que AP, la mare del PP, va votar en contra de l'Estatut i del Títol VIII de la Constitució, i no han deixat aquesta estratègia fins ara. Diuen el mateix ara que fa 30 anys, i ara ho diuen amb més força. No és el mateix qui vota a favor de l'Estatut que qui el porta al Constitucional. El PSOE a Espanya, agradi o no agradi, se l'ha jugat per Catalunya. Cada dos mesos al Congrés dels Diputats hem d'escoltar atacs a la immersió lingüística amb tota la visceralitat que han de ser defensats per diputats del PSOE.

- Però Múgica també va recórrer l'Estatut, i és un militant històric del PSOE...

- El va posar l'Aznar i no té cap mena de representativitat al PSOE.

- Vostè explica que existeix una diferència clara entre el PSOE i el PP, i entre el PSC i el PSOE?

- (*Riu*). Mira, et diré una frase que a mi m'encanta: "El PSC és la fracció catalana del socialisme universal".

- Home...

- Perdona, això és molt important. No podem perdre de vista que la socialdemocràcia té vocació universal, i el PSC és la seva fracció catalana, i Espanya, es vulgui o no, és una unitat política, ens hem d'articular al voltant del socialisme espanyol. Ara bé com hem de fer-ho?

- Alguna idea?

- Hi ha tres maneres. Primera, a la dreta espanyola a Catalunya: per una banda el PP i per una altra CiU van per separat i després de les eleccions sumen, governen i s'ha acabat. Una segona, model ICV-IU. És a dir, el mateix grup tu votes una cosa i una altra, té quota mediàtica, però ull, perquè Izquierda Unida no va votar el finançament de Catalunya. I una tercera, la del PSC amb el PSOE, molt poc mediàtica però de molt treball i esforç intern, i assoleixes que els diputats gallecs del PSOE et votin a favor del finançament de Catalunya, malgrat la campanya en contra que li pugui fer el PP o el BNG a Galícia. Aconseguim fer complir els deures amb Catalunya des de dins, i cada dia.

- Per tant, això d'articular un grup propi...

- Si totes les organitzacions del PSC fossin la meitat de disciplinades que els 25 diputats del PSC a Madrid, un altre gall cantaria. Ens reunim cada setmana, on tothom diu el que pensa amb plena llibertat. Mai no sentiràs una sola filtració. Només dic això. Escolti, quan acaba una executiva del PSC tothom parla, i allà estem per resoldre problemes, no per generar-los. He de trencar-ho tot quan alguna vegada no me'n surto? No. Aconseguirem més per als ciutadans per Catalunya? Ho dubto. Amb dos grups no haguéssim tret ni l'Estatut ni el finançament.

- Però un cert dret a la discrepància?

- Ja existeix.

- I el fons de competitivitat?

- Va ser un parany electoral de CiU, i el PSC no va fer les coses bé. Però jo no posaré el govern contra les cordes per una proposició de llei que no té cap conseqüència sobre els ciutadans. Si m'haig de posar al límit amb l'executiu espanyol serà per alguna que tingui conseqüències sobre els ciutadans. I hi ha hagut de moments de màxima tensió amb el PSOE que mai no han transcendit. El lema és: si faig escarafalls a la propera no podré pressionar, ni em faran cas.

- És a dir, atès el seu criteri, el grup propi només tindria valor mediàtic però no tindria cap eficiència

- Cap, cap, cap ... És més, el protocol d'unitat regula que sempre hem de votar el mateix. Un pacte que, per cert, el van acceptar Raimon Obiols i Joan Raventós. És una qüestió pràctica. Poder votar diferent del PSOE? Sempre ho podem fer... Però aquest no és el problema, els adversaris saben que la nostra gran força és estar dins del PSOE, i per això ho posen en el centre de debat polític. Nosaltres sempre negociem fins al final, dia a dia, i sempre cau del nostre costat. I sempre pressionarem en afers que afectin de debò la ciutadania, no gastarem pólvora en salves en coses de folklore.

- Per tant, el PSC pot presentar una fulla de serveis en la que se suposa que representa el catalanisme polític a Catalunya?

- Una altra cosa seria un insult als catalans. No votar uns pressupostos que porten l'Addicional Tercera de l'Estatut és defensar altres coses que no tenen res a veure amb els ciutadans de Catalunya, defensen altres interessos, de les 4.000 famílies de Catalunya, la dels autèntics negocis. I pensar que van votar tots els pressupostos del PP... El cinisme de la dreta en aquest país és escandalós!

- Com veu l'estratègia de Duran i Lleida de cara el 20N?

-Com el «mamporrero» del PP. És qui li fa la feina bruta. Aquest senyor ha demanat, primer eleccions anticipades... moció de censura amb candidat del PP... eleccions anticipades de les eleccions ja anticipades... Defensa el mateix que el senyor Rajoy. Que vol ser ministre del PP? El preu quin serà? El concert sabem que no el serà, per molt que Mas ho prometi. Però a la vista que hi ha gent de Convergència que no el veu bé, potser això acaba com en Pujol i en Roca! Però el que fa Duran és un escàndol nacional.

- I què ha fet malament el PSC?

- Ai... alguna cosa hem fet molt malament. Mira, quan has assolit millors quotes de finançament i d'autogovern i alhora hem assolit el major nombre d'independentistes que hi ha hagut mai... alguna cosa hem fet molt malament. I jo no sé que és. Probablement, probablement ens hem deixat emportar per la realitat mediàtica del país i no hem sabut reafirmar-nos en el projecte, ens

ha faltat coratge per defensar el nostre projecte.

- Fa una setmana un membre de Nou Cicle fins i tot es preguntava si Montilla no hauria d'haver estat president...

- Posats a fer... La realitat objectiva és: en Pasqual Maragall va decidir que no és presentava, ell i només ell ho va decidir, i en aquell moment el conjunt del PSC -i els senyors de Nou Cicle també- van decidir que el candidat fos José Montilla. Si el que se'm pregunta és que si després dels resultats de 2007 hauríem d'haver renunciat a ser Govern tot i que l'esquerra era majoritària a Catalunya i lliurar el govern a la dreta, és discutible, però si ho havíem fet abans perquè no podíem repetir...? És veritat que ho fèiem en una posició de més debilitat. Si de cas, l'error va ser presentar Montilla de candidat...

- ...???

- Sí, i d'això som corresponsables tots, tots. Els responsables que Montilla torni a ser candidat som els 400 i escaig membres del consell nacional. La culpa està molt repartida. És més, si algú no es va presentar a les primàries és perquè no va voler. També s'ha de dir això!

- Refundació, renovació són algunes de les paraules que més es pronuncien des del PSC, en canvi, vostè defensa el contrari: refermar el projecte del PSC. Té algun aliat?

- No sé si en tinc, d'aliats, però estic convençut que és el que pensa la majoria dels nostres militants, simpatitzants i... votants. Un dels drames que hem patit és que els nostres votants han perdut els seus referents en el darrer any i mig.

- Per què?

- Perquè no ens han entès, no han entès ni el nostre discurs nacional ni social. Hi ha hagut moments que el PSC semblava independentista, i cal recordar que ni les seves bases ni els seus votants ho són, d'independentistes. Si fem derives estranyes la gent es descol·loca. I en el camp social tampoc, però això ja no és tan culpa nostra, el planeta terra - per entendre'ns- ens hi ha portat.

- Culpa del pacte de govern. Us hauríeu hagut de desmarcar dels socis?

- No ben bé. Però no s'ha de tenir por de dir el que hom pensa encara que mediàticament no sigui interessant. Mireu, la sentència de l'Estatut és un insult als catalans, un escarni... però les conseqüències amb un govern federalista a l'Estat espanyol són mínimes.

- Ja ho ha dit... amb un govern federalista.

- Sí, però tinguis un govern federalista o no, si un govern espanyol vol collar les autonomies ho pot fer. De fet, des de la sentència de l'Estatut els federalistes juguem en camp contrari.

- Llavors, per refermar el projecte del PSC quin seria el seu candidat ideal?

- Quan parlem de persones les coses es compliquen.

- Sí, però els partits els dirigeixen persones...

- És curiós. Són les contradiccions del socialisme català. El PSC ha d'influir més en el PSOE, no distanciar-se, sinó implicar-se més en el projecte del PSOE. Recordo que l'Obiols era el secretari de política internacional del PSOE, un catalanista, que representa el socialisme espanyol al món. No pot ser que a Ferraz no tinguem ningú! Jo em crec el federalisme i, per tant, vull creure que el PSOE és federalista, per això hi hem de tenir gent.

- I qui creu que podria ser el candidat?

- A dia d'avui, només s'ha presentat Joan Ignasi Elena, de Nou Cicle. Recordem que Elena, al qual tinc molt afecte, no ha revalidat l'alcaldia de Vilanova; per tant, alguna cosa grinyola. Ningú més no ha presentat candidatura. Es parla de noms...i no voldria parlar-ne fins que no estiguin sobre la taula.

- I d'aquests noms?

- Àngel Ros. Li tinc un gran respecte, com li tinc a l'alcalde de Granollers. Ideològicament hi estic molt allunyat, i no precisament per aspectes nacionals.

- Miquel Iceta?

- Probablement en Miquel sigui la persona més preparada que té avui el PSC. Podria arribar a ser un líder orgànic, però el fet d'haver estat tant anys a la direcció i a totes, costaria que la militància, d'entrada, ho entengués.

- Pere Navarro?

Navarro té el seu mèrit. Ha aconseguit guanyar les eleccions a Terrassa amb un contrincant de CiU molt potent com és Josep Rull. Té les idees clares, amb el cervell ben ordenat, i a diferència d'altres alcaldes coneix profundament el que és el PSC. Per a mi, Navarro podria ser la solució. Si sabem articular un bon congrés amb una estratègia clara, Navarro podria ser un bon candidat a la presidència de la Generalitat i a líder orgànic. Cal dir que el problema actual del PSC no és trobar un líder orgànic, sinó social. Un líder que prioritzi l'estratègia i no la tàctica. Hem de girar la truita.

- Segons vostè, la truita està feta i, per tant, no cal trencar cap ou?

- (*Riu*). Home, potser algun ou s'haurà de trencar. Però ens hem de creure el nostre projecte. L'objectiu del PSC és demanar l'autodeterminació de Catalunya? No, els seus votants no ho demanen.

- I Rubalcaba?

- És molt intel·ligent, sap que sense Catalunya no pot guanyar les eleccions.